

Josefine Klougart (f. 1985)

Den unge Josefine Klougart har indtil videre kun én udgivelse bag sig; det lille mesterværk af en debutroman 'Stigninger og Fald' fra 2010. I denne udgivelse kommer et yderst sansemættet sprog og en sjælden lyrisk evne til udfoldelse. Så man kan kun holde vejret og i spænding vente på, hvad dette store talent vil tage livtag med i sin næste udgivelse.

I mellemtiden kunne vi på [FINGERPRINT]s non-redaktion ikke vente og udfordre derfor denne nye stjerne på den litterære himmel med en invitation til at skrive et [FINGERPRINT]. Hun tog udfordringen op, og det er der kommet en yderst prægnant og personlig tekst ud af, som vi er meget stolte af at kunne sende ud i verden som den ene af vores to sidste udgivelser.

Den vind man manglede
© 2010 Josefine Klougart
Non-redaktion: Simon Darø,
Kasper Kjeldgaard Stoltz & Kristina Stoltz
Layout og sats: [FINGERPRINT]
Forsideillustration: Lise Margrethe Jørgensen
Eneste trykte oplag i 250 nummererede eksemplarer
trykt hos Toptryk Grafisk ApS
Udgivet med støtte fra
Statens Kunstråds Litteraturudvalg
ISBN 978-87-92509-08-6

Festen blev holdt på Underwood Ink.
Ryesgade 30A

[FINGERPRINT]s tidligere udgivelser
kan alle downloades gratis på

www.forlaget-fingerprint.dk

Josefine Klougart
Den vind man manglede

#8
[FINGERPRINT]
2010

Jeg havde sat mig op på køkkenbordet og var kravlet helt ud i vindueskarmen. Det var sidst på sommeren, vinduerne havde stået åbne flere dage i træk, og ingenting havde en rytme. Stille stod alting på en måde, der ikke havde noget at gøre med bevægelse eller ingen bevægelse. Alt mimerede den vind, man manglede.

Du kommer til at opleve det som en befrielse, sagde han.

Den ensomme vinduessprosse var en enlig tand; den stod og bed i billedet af den umulige gårdhave, hvor guldsmede hang i slappe snore over lavendelhækkene og staudebedene, hvor akelejerne omsider havde kvalt alt andet.

Sommeren var umulig i år og alting omvendt. Selv himmelen hang.

Jeg havde besluttet mig for at være mere ærlig fra nu af, og jeg havde fortalt ham det. Jeg orkede ikke mere udenomstale og snak, jeg havde besluttet mig for at sige tingene,

som de var. Uden sproglige falbelader. Det var de ord, jeg havde brugt, og han vidste, det var de ord, der havde været brugt tidligere på året. Det var sådan, man havde anbefalet mig at tænke mig om, jeg kunne jo skrive alt, havde en mand sagt; og snyde dem alle sammen.

Men jeg kunne netop ikke skrive alt, vidste jeg. Og igen kunne jeg snyde. Der var faktisk ganske lidt for mig at skrive, der var kun det, som var helt nødvendigt og i den hede, var ikke meget andet end vand nødvendigt.

Til den mand, som nu stod og led i mit umulige køkken, kunne jeg derimod sige alt; næsten alt ville være sandt næsten og på den måde også næsten unødvendigt.

Jeg tror, det bliver godt; han siger, jeg tror, det bliver en befrielse for dig.

Jeg så på ham langsomt.

Altså, dét at du er mere ærlig,

tilføjede han.

Så let var han altså at overbevise. Hans velvilje var enorm. Han havde barberet sig, så jeg, alle de små sorte hår på hans kind lignede birkes.

Køkkenet så fremmed ud, for jeg havde aldrig set det fra vinduet før. Og også han så fremmed ud. Fremmede mand, tænkte jeg. Min afdøde mand, sagde jeg højt, og han for sammen, som om jeg havde kastet noget efter ham. Der var alt for stille i køkkenet. Han foldede sig langsomt ud igen. Jeg iagttog ham, som man iagttager en mand, der klæder sig på, så ingen fatter mistanke.

Hans krop havde en uro, som fik mig til at tænke på en gammel ven, men hvem, kunne jeg ikke komme i tanke om. Det var klart, han længtes efter at bebo noget. Han trængte til et hjem, så jeg. Stakkels hjemløse mand, tænkte jeg, før jeg sagde:

Du ser hende igen, ikke.

Der var en nydelse i at sige det, og

den handlede ikke om at sige noget højt eller ikke sige noget højt; handlede meget lidt om denne nye beslutning om, at ville sige tingene som de var.

Han så min lejlighed, som en rekonstruktion af det hjem, vi engang havde. Kulissehjem. Lyssætningen fik ham til at se ti år yngre ud. Hvor er jeg blevet gammel, tænkte jeg. Jeg er for gammel til at sidde på et køkkenbord og tale sent.

Ja, sagde han, jeg ser hende igen.

Hvem sover i min seng spiser af min tallerken, tænkte han og lignede noget slukket. En sluttet brand, hvor noget står tilbage.

Jeg trak mine lånte ben til mig, som man trækker både op på stranden, med store hejsesystemer. Jeg lukkede øjnene og vidste, han redder en flaske olivenolie og et saltkar. Han bliver så ked af det, når ting vælter, urimeligt ked af det. Undskyld, sagde jeg uden at se op.

For hvad, spurgte han mig, oprigtigt forvirret.

For at jeg var lige ved at vælte det hele, måtte jeg svare ham.

Der skete jo ikke noget, sagde han.

Nej, svarede jeg og så på ham. Han ville så gerne hurtigt videre, så ordene ikke begyndte at udvide sig. At der ikke skete noget. Det måtte endelig ikke betyde mere end det.

Jeg gætter på, at det har noget med ræve at gøre, sagde jeg så lavt, at han ikke hørte det, men bare registrerede det som noget forbeholdt. At der på den måde skete noget, han ikke var inviteret til. Og han vejede op på det ved at tænke på, at han også havde noget for sig selv, at hans kæreste heller ikke var tilgængelig for mig. Hans øjne hang i hans ødelagte ansigt som pynt fra øjenbrynets grene, gyngede fra side til side i braget.

Jeg har brug for at se dig, havde han igen sagt i telefonen, og han var igen

kommet. Jeg er bange for at glemme dig, havde han skrevet, og så var han kommet til mig på samme måde.

Kommer du der, trukket i en snor, gennem sommeren.

Jeg gik i gang med at glemme hans besøg allerede der på køkkenbordet.

Det er så let for mig at ødelægge det hele for dig, tænkte jeg.

Jeg har forresten lavet nogle ændringer i min roman, sagde han så, for at komme videre. Eller tekst, korrigerede han sig selv for sent. Jeg smilede, og smilet havde ikke noget med kærlighed eller ingen kærlighed at gøre.

Trætheden var imponerende.

Vi ledte efter nogle forklaringer, og jeg tror, vi begge gentog dette for os selv: der er jo ikke sket noget, mens gættet fortsatte. Mit bud er efterhånden, at der rent faktisk skete noget, at der hele tiden sker noget, men stille.

Jeg gætter på, at det har noget med den

slags mænd at gøre. Eller. Jeg gætter på, det har noget med fuldstændig tilgroede stier at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med floder og benzin i grønne reservedunke at gøre. Jeg gætter på, det har noget med stående bifald i sivene at gøre. Jeg gætter på, at det har noget at gøre med ræve og den måde de har lært sig at overleve i byen på. Jeg gætter på, at det har noget med små børn og deres fraværende fædre at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med dit tandløse smil at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med børn og mødre og bølger at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med en bestemt saven at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med mødre og børn og andre mødres børns stikkende ønsker om ro at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med ro at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med roen i strømmende floder at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med rævenes ro at gøre. Jeg

gætter på, at det har noget med ræve i vandfald at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med byer i vandfald at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med vandfalds beroligende indflydelse på børns mødre at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med vandfald i floder at gøre. Med vandfald som flodernes tandløse smil at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med tilgroede børn og tilgroede floder og ønsker om tilgroede floder at gøre. Jeg gætter på, at det har noget med ræve og tandløse og børn at gøre.

Kære Jakob. Jeg har siddet på en café og skrevet om en kvinde, som møder sin ekskærestes nye kæreste. Og nu har din kæreste så entreret caféen og sat sig tre borde fra mig. Skal jeg hilse fra dig?

Sendt/modtaget 07.08.10 16:32

Kære Martin. Jeg bliver nødt til at

udskyde vores aftale, sidder og skriver på Bang Og Jensen, Jakobs kæreste er lige kommet. Det er jeg næsten nødt til at blive lidt i, for udforskningens skyld. Håber du forstår. Kh Josefine
Sendt/modtaget 07.08.10 16:36

Kan det blive mere postmoderne? Tror det næppe. Lab det i dig for fa'n. Martin
Sendt/modtaget 07.08.10 16:39

Fornemmer du en gennemgribende opløftende ironisk-tragisk stilhed ved hele scenariet eller er det bare øv. Jeg er til bryllup. De kærligste tanker. Jakob
Sendt/modtaget 17.08.10 16:46

Behandler kærligheden dig godt? Kram Ryan
Sendt/modtaget 07.08.10 23:12

Sjovt, vi talte om påfugle (mænd) viser

deres allerbedste fjer til hunnen.
Det var nogle ret ulækre fjer, jeg fik
vist. Godt nok kan jeg sommetider gøre
noget uventet, men dette kom også bag
på mig selv! Beklager, du var vidne.
Men tak for omsorg og papir til
10000 opkast. Kh Peter
Sendt/modtaget 07.08.10 23:54

Kære Josefine. I forlængelse af vores
læsning – pas på ikke at lave for
voldsomme tilføjelser til manuskriptet
i denne her fase. Teksten får en slags
film, som gør, at nye elementer ligesom
afstødes som fremmede. Kærligst.
Sendt/modtaget 08.08.10 08:22

Gik i seng rystende, sov 9 timer og
har det godt. Vil teste min krop med
en svømmetur, en film og en lille bitte
løbetur i dag, men er helt sikkert
klar til hygge med dig i aften. Hvis
du har lyst. Måske lidt tidligere? Kl
19? Kh Peter

Sendt/modtaget 08.08.10 09:24

Hva' pokker Josefine, der må være løbet en maske i det gamle jerntæppe! Men lad gå... Tak for din hilsen. Og for sangen. Håber også alt er vel hos dig.
Kh Rasmus

Sendt/modtaget 08.08.10 11:43

Dybt i det forsønkede rum, sagde jakob. Det er titlen, tilføjede han. Jeg nikkede og så ned i den kopi, han havde overrakt mig, som man rækker nogen et nedskrevet svar på et afgørende spørgsmål. Som om jeg havde bedt ham om at skrive noget, som om det var mit.

Han læste:

" Dybt i det forsønkede

Dybt i det forsønkede rum drak jeg min ven... Da jeg til dagen mig vendte, var der lige til den yderste synsrand ikke

en ting, jeg genkendte – forsvundet var den flok, jeg fulgte.”

Det er et indledningscitater, sagde han og så op på mig, før han fortsatte med tryk på den første stavelse, det første ord:

“Erik er ikke i tvivl om, hvorvidt han er den udvalgte. Et sted langt herfra, i hjembyen, er Eriks efterladte. Gud og Erik har vendt dem ryggen. Erik har planlagt flere krige, men vil aldrig falde i unåde, til det har han for mange undskyldninger!”

Her gjorde Jakob et kort ophold i læsningen. Han så op på mig. Jeg nikkede, bad ham lave det om til første person.

Jeg, forklarede jeg.

Ja, det forstår jeg, sagde han, men utørt.

“Jeg er ikke i tvivl om, hvorvidt jeg

er den udvalgte. Et sted langt herfra, i hjembyen, er mine efterladte. Gud og jeg har vendt dem ryggen. Jeg har planlagt flere krige, men vil aldrig falde i unåde, til det har jeg for mange undskyldninger!"

Fungerer det, spurgte ham mig.
Det er bedre sådan, svarede jeg.
Han nikkede, men tøvende, som for at indøve en bevægelse, som han måske senere ville få brug for.
Fortsat, foreslog jeg, og hans blik flakkede nervøst mellem papiret og mig og var en nål, der uden bedøvelse riede to levende ting sammen.

"Jeg er forvirret. Jeg vågner og husker intet. Snart vil erindringer falde. Lige netop i dag lægger jeg ikke mærke til vinden, der har havets lydløshed i sig da den når min nyskrabede kæbe. Jeg angrer. Jeg tror, jeg angrer. Jeg tror, andre tror, jeg angrer.

Jeg dyrker mine umiddelbare og primitive tilbøjeligheder med glæde, og vil på ingen måde forhindre den sociale opstigning.

Jeg træder ud fra opgangen og misser med øjnene i den tro, at dagen er begyndt, vel vidende, at den netop er forbi. Man kan aldrig vide sig sikker og fortrydelsen er lige om hjørnet.

Jeg slæber min velvilje gennem vinterlandskabet. Frygtløst går jeg, mærker ikke hvad jeg føler, og hører ikke efter, når man fortæller mig det."

Hvad synes du, spurgte han nervøst. Han var færdig med at læse, der var ikke mere. Jeg ved ikke rigtig, sagde jeg og det var ikke ondt ment eller det modsatte.

Hvad synes du selv.

Han trak på skuldrene. Jeg nikkede og så ud på guldsmedene, sommer var det og sent.

Så gammel er jeg altså blevet.

[FINGERPRINT]

[FINGERPRINT] er et non-profit foretagende, styret af en 'non-redaktionsgruppe', der udelukkende står for at udvælge og invitere etablerede forfattere og distribuere disses udgivelser.

[FINGERPRINT] har til hensigt at facilitere udgivelser af spontane litterære tekster, hvor de af forlaget inviterede forfattere agerer skribenter såvel som korrekturlæsere og redaktører.

[FINGERPRINT] ønsker med udgivelserne at skabe så stor tilgang til litteraturen som muligt. Det begrænsede tekstuelle omfang, det praktiske format, samt det at hæfterne er gratis, betyder at bøgerne kan læses på stedet uden videre overvejelser: Udgivelserne varer en kop kaffes tid; det er en litterær indsprøjtning, en form for *instant litteratur*. Samtidig beriges læseren med et unikt værk i et begrænset oplag.

[FINGERPRINT] udgives under manifestet af september 2008

MANIFEST AF SEPTEMBER 2008

[FINGERPRINT] er gratis.

[FINGERPRINT] er altid en dansk forfatters tekst skrevet specifikt til formatet.

[FINGERPRINT] har altid formatet A6.

[FINGERPRINT] må ikke overstige 2000 ord.

[FINGERPRINT] er alle genrer inden for fiktion.

[FINGERPRINT] har ingen redaktionel instans der bedømmer tekstens indhold, så længe forfatteren holder sig inden for manifestet.

[FINGERPRINT] pålægger den pågældende forfatter selv at læse korrektur.

[FINGERPRINT] udgives altid med den pågældende forfatters fingeraftryk på omslaget.

[FINGERPRINT] udkommer fire gange om året.

[FINGERPRINT] skal være at finde i boghandlere, bogcaféer og andre litterære rum.

[FINGERPRINT] udkommer altid med pomp og pragt.

[FINGERPRINT] trykkes i 250 nummererede eksemplarer.

[FINGERPRINT] genoptrykkes ikke.